Osmotar oluen seppä
kulki peltojen perillä.
Pellonpekko ohran nosti,
ohra jo olueen jouti.

Hieroi Osmotar käsiä,
hieroi kerran, hieroi toisen,
siitä syntyivät eläimet,
maustehisten noutajaiset.

Haki mettä, kuusenkerkät,
mettähästä tarpeet nouti.
Osmotar oluen laittoi,
humalasta, ohrasesta.

Muttei käy tuo ohrajuoma,
lepäelee kalja kallis.
Siihen keksii keinon kumman
Osmotar oluen luoja.

” Nouda petoeläimen kuola,
taistelusta kahden suuren.
Tuo se astiaan oluen,
siitä syntyy kaljan käynti.”

Teki työtä käskettyä,
nouti tuolta karhun kuolan,
siitä silloin käymään lähti
tumma kalja tuoksuvainen.

Juotiin Ukon vakoissa maljat
nostettiin näin kallis kalja,
pyhimmäksi juomahaksi,
jumalien metteheksi.